

Sygn. akt VII U 1601/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: st. sekr. sądowy Dominika Kołpa

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2017 r. w Warszawie

sprawy W. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) w W.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania W. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W.

z dnia 7 września 2015 r., znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

W. S. w dniu 6 października 2015 r. wniósł odwołanie za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 7 września 2015 r., znak: (...). Odwołujący wskazał, że nie zgadza się z wyliczeniami dokonanymi w decyzji w zakresie uwzględnienia wysokości okresów składkowych i nieskładkowych (k. 2 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 3 listopada 2015 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Oddział wskazał, że do stażu pracy odwołującego nie zostały uwzględnione okresy przerw

w zatrudnieniu: od dnia 28 marca 1971 r. do dnia 31 marca 1971 r., od dnia 13 stycznia 1987 r. do dnia 12 kwietnia 1987 r., od dnia 21 sierpnia 1987 r. do dnia 20 października 1987 r., od dnia 4 października 1988 r. do dnia 14 października 1988 r., od dnia

17 października 1988 r. do dnia 18 listopada 1988 r. oraz od dnia 1 kwietnia 1990 r. do dnia

5 kwietnia 1990 r. Ponadto organ rentowy stwierdził, że brak jest podstaw do ustalenia wysokości emerytury ubezpieczonego w oparciu o art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (k. 3 a. s.).

Odwołujący w pismach procesowych z dnia 20 listopada 2015 r. i 26 lutego 2016 r. zakwestionował wskazane przez organ rentowy i niezaliczone do ogólnego stażu pracy okresy przerw w zatrudnieniu od dnia 1 kwietnia 1990 r. do dnia 5 kwietnia 1990 r. (k. 7 i 35 a. s.).

Organ rentowy w pismach procesowych z dnia 7 grudnia 2015 r. i z dnia 15 marca 2016 r. wskazał, że wydanymi decyzjami z dnia 4 grudnia 2015 r. i z dnia 11 marca 2016 r. doliczył do stażu pracy odwołującego okresy zatrudnienia od dnia 8 września 1966 r. do dnia 13 września 1966 r., od dnia 16 stycznia 1987 r. do dnia 12 kwietnia 1987 r. oraz od dnia 24 sierpnia 1987 r. do dnia 20 października 1987 r. (k. 24 i 39 a. s.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. S. w dniu 29 lipca 2013 r. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. wniosek o emeryturę (k. 1 a. e., tom I).

Zgodnie z potwierdzeniem ubezpieczenia pracowników i innych ubezpieczonych W. S. w okresie od dnia 1 kwietnia 1990 r. do dnia 5 kwietnia 1990 r. był nieobecny w pracy (k. 7-9 a. e., tom II).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. wydał zaskarżoną decyzję dotyczącą przyznania emerytury w dniu 7 września 2015 r., znak: (...).

Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 45 lat, 3 miesiące i 6 dni okresów składkowych oraz 7 miesięcy i 13 dni okresów nieskładkowych (k. 157 a. e., tom I).

Na etapie prowadzonego postępowania wyjaśniającego, w toku postępowania sądowego, organ rentowy decyzją z dnia 11 marca 2016 r., znak: (...) doliczył do stażu pracy odwołującego okresy zatrudnienia od dnia 8 września 1966 r. do dnia 13 września 1966 r., od dnia 16 stycznia 1987 r. do dnia 12 kwietnia 1987 r. oraz od dnia 24 sierpnia 1987 r. do dnia 20 października 1987 r. W związku z powyższym ubezpieczony legitymował się ostatecznie okresem składkowym w wymiarze 45 lat, 8 miesięcy i 7 dni oraz okresem nieskładkowym w wymiarze 7 miesięcy i 15 dni.

Odwołujący był zatrudniony u W. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) od dnia 1 czerwca 1989 r. Płatnik składek opłacał składki do 1990 r. (zeznania odwołującego – k. 54-55 a. s.).

Na podstawie treści opinii biegłego sądowego P. B. Sąd ustalił, że na podstawie dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy i w aktach rentowych wyliczona liczba okresów składkowych wynosi 548 miesięcy, a liczba okresów nieskładkowych 7 miesięcy. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony z wybranych 20 lat kalendarzowych wynosi 93,76%, natomiast z 10 lat kalendarzowych 57,20%. Wartość świadczenia wyliczona na dzień przyznania świadczenia zgodnie z zapisami art. 53 ustawy emerytalnej wynosi 2466,20 złotych, podczas gdy wyliczona przez organ rentowy w decyzji z dnia 4 grudnia 2015 r. wynosi 2450,60 złotych. Natomiast wartość świadczenia ubezpieczonego wyliczona w treści opinii na dzień 1 marca 2016 r. wyniosła 2547,76 złotych. Wartość świadczenia odwołującego wyliczona przez organ rentowy w decyzji z dnia 11 marca 2016 r. po przeliczeniu okresów zatrudnienia wynosiła począwszy od dnia 1 marca 2016 r. 2547,94 złotych. Różnica w wyliczeniach dokonanych w treści opinii i dokonanych przez organ rentowy wynikała z zaokrąglenia przy dokonywaniu obliczeń (k. 110-130 a. s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy i w aktach rentowych, zeznań odwołującego oraz na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości i finansów P. B.. Autentyczność zgromadzonych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron, dlatego Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy. W ocenie Sądu Okręgowego opinia biegłego sądowego jest również wiarygodnym dowodem w sprawie, gdyż wydana została w oparciu o dokumentację zalegającą w aktach sprawy oraz jej treść i wnioski nie były kwestionowane przez strony procesu. Zdaniem Sądu Okręgowego opinia powołanego w sprawie biegłego

nie pozostawia żadnych wątpliwości co do dokładnego wyliczenia świadczenia emerytalnego odwołującego. Sąd w przeważającej części uznał również zeznania odwołującego w zakresie świadczenia przez niego pracy u płatnika składek W. M., ponieważ powyższe znajdowało potwierdzenie w dokumentacji zalegającej w aktach rentowych. Jednakże Sąd

nie dał wiary treści zeznań ubezpieczonego, co do czasu-okresu świadczenia pracy na rzecz swojego pracodawcy, albowiem w żaden sposób nie udowodnił on za pomocą osobowego bądź rzeczowego materiału dowodowego, aby faktycznie był obecny w pracy od dnia 1 kwietnia 1990 r. do dnia 5 kwietnia 1990 r.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowił wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie W. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. z dnia 7 września 2015 r., znak: (...) jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Sąd doszedł do przekonania, że w niniejszej sprawie poza sporem pozostawała kwestia przyznania odwołującemu prawa do pobierania emerytury, a jedynie obliczona przez organ rentowy jej wysokość w oparciu o zaliczony okres składkowy i nieskładkowy.

W niniejszej sprawie odwołujący zaskarżył decyzję organu rentowego, którą przyznano mu prawo do emerytury. Wysokość świadczenia ubezpieczonego została obliczona w oparciu o dokumentację przedłożoną do akt rentowych. Sąd zważył, że w toku postępowania administracyjnego odwołujący udowodnił 548 miesięcy okresów składkowych oraz 7 miesięcy okresów nieskładkowych. Aby uzyskać pewność w zakresie prawidłowego wyliczenia okresów składkowych i nieskładkowych, Sąd postanowił dopuścić dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości i finansów. W ocenie Sądu biegły P. B. prawidłowo wykonał swoje czynności, a treść oraz wnioski zawarte w opinii sądowej w sposób niebudzący wątpliwości zostały trafnie zredagowane. Ponadto w ocenie Sądu różnice zachodzące pomiędzy wyliczeniami dokonаныmi przez biegłego sądowego oraz przez organ rentowy pozostawały bez wpływu na końcowe rozstrzygnięcie, gdyż główna kwota wyliczonej emerytury przez biegłego sądowego była niższa od przyznanej ubezpieczonemu przez organ rentowy w decyzji. Odwołujący nie wykazał, iż w świetle zgromadzonego materiału dowodowego możliwa jest inna ocena wysokości przyznanego świadczenia emerytalnego niż wynikająca z opinii biegłego. Sąd wobec powyższego, a także braku zastrzeżeń co do treści opinii, nie znalazł podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego.

Jednocześnie Sąd zważył, że niektórzy ubezpieczeni mają problemy z dostarczeniem dokumentacji spełniającej rygorystyczne wymogi formalne i w konsekwencji nie są w stanie udowodnić okoliczności faktycznego polegania ubezpieczeniu, czy też wysokości przychodów. W dacie wydania przez organ rentowy spornej decyzji możliwość dowodzenia była ograniczona rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U.

z 2011 r., Nr 237, poz. 1412 – które zmieniło rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń - Dz. U. nr 10, poz. 49 ze zm.).

Zgodnie z obowiązującym § 22 ust 1 i ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności: legitymacja ubezpieczeniowa; legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia. Jeżeli ustawa przewiduje możliwość udowodnienia zeznaniami świadków okresu składkowego, od którego zależy prawo lub wysokość świadczenia, dowód ten dopuszcza się pod warunkiem złożenia przez zainteresowanego oświadczenia w

formie pisemnej lub ustnej do protokołu, że nie może przedłożyć odpowiedniego dokumentu potwierdzającego ten okres.

Sąd zważył, że odwołujący w toku postępowania wyjaśniającego oraz sądowego nie przedstawił żadnego dowodu rzeczowego na potwierdzenie okoliczności, aby świadczył pracę w okresie od dnia 1 kwietnia 1990 r. do dnia 5 kwietnia 1990 r. Sąd wobec braku innych dowodów, uznał za wiarygodny dokument będący w posiadaniu przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych o nazwie potwierdzenie ubezpieczenia pracowników i innych ubezpieczonych, zgodnie z którym W. S. w okresie od dnia 1 kwietnia 1990 r. do dnia 5 kwietnia 1990 r. był nieobecny w pracy. Zgodnie z procedurą cywilną, na ubezpieczonym spoczywał ciężar udowodnienia podnoszonych okoliczności za pomocą dostępnych dowodów na podstawie dyspozycji art. 6 k.c. W ocenie Sądu odwołujący nie zdołał uwiarygodnić, aby w spornym okresie czasu faktycznie świadczył pracę u płatnika składek W. M..

W związku z powyższym Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

Zarządzenie: (...)

(...)